

Arrest

nr. 90 776 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 april 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2008 dient de verzoekende partij, van Afghaanse nationaliteit, een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige.

Er wordt tevens een fiche van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling opgesteld. De verzoekende partij verklaart geen familie te hebben in België.

Op 8 april 2008 wordt een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde de leeftijd van de verzoekende partij te bepalen. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij meer dan achttien jaar oud is.

Op 9 september 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 26 januari 2009 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 6 februari 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 14 mei 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 10 juni 2009 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Hierna: de Raad).

Op 11 december 2009 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van 14 mei 2009 in.

De Raad verwerpt voormeld beroep bij arrest nr. 35 867 van 14 december 2009, daar het doelloos is geworden.

Op 11 januari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nieuwe beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 27 januari 2010 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 41 488 van 9 april 2010.

Op 15 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 26 augustus 2010 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 28 juli 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 18 augustus 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 69 668 van 8 november 2011.

Op 22 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 november 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 3 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 februari 2012 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Dit beroep is gekend bij de Raad onder het nummer 90 388.

Op 6 maart 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 12 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A). Deze beslissing wordt op aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...),

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

(...),

de persoon die verklaart zich R., S.(...) te noemen, geboren te Maidan op (...)1991, en welke verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn,

(...).

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.(...)

REDENEN VAN DE BESLISSING

(...);

(...).

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Bovendien heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 24/11/2011 geldig 7 dagen

Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden

(...):

(...)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 21/03/2008 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 10/09/2008. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 10/09/2008. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 30/01/2009 geldig 15 dagen.

Op 06/02/2009 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 11/01/2010. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 12/01/2010. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 09/04/2010. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 18/06/2010 geldig 15 dagen.

Op 26/08/2010 heeft betrokkene een derde asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 28/07/2011. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op

28/07/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 08/11/2011. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) gekregen op 24/11/2011 geldig 7 dagen

Betrokkene diende op 22/08/2011 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03/01/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 20/01/2012.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...).

(...)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”

Op 17 april 2012 dient de verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, namelijk de behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing van de beslissing van 3 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 79 485 van 18 april 2012.

Op 17 april 2012 dient de verzoekende partij eveneens een verzoekschrift in bij de Raad tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 12 april 2012. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 79 478 van 18 april 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Zij wijst erop dat de eventuele vernietiging van het thans voorliggende bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij daar zij reeds eerdere bevelen heeft gekregen het grondgebied te verlaten, dewelke definitief en uitvoerbaar zijn. Zij meent aldus dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. De bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2009, 15 juni 2010 en 21 november 2011 zijn genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat voormelde bevelen van 26 januari 2009, 15 juni 2010 en 21 november 2011 niet werden aangevochten en dienvolgens definitief zijn, zodat deze bevelen principieel uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2009, 15 juni 2010 en 21 november 2011 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790). De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

2.4 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 13 april 2012 als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Het beroep is gericht tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Haar betoog waarbij ze een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij driemaal asiel heeft aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Telkens werd er geoordeeld dat ze noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ook het beroep van verzoekende partij verworpen. In de arresten wordt er gesteld dat het niet het ter discussie staat dat de asielinstanties grondig hebben onderzocht of ze nood had aan een beschermingsstatus, hetgeen gelet op artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet inhoudt dat werd geverifieerd of ze in haar land van herkomst het risico loopt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Tot driemaal toe werd vastgesteld dat dit niet het geval is. Door zich opnieuw te enten op haar verklaringen dat zij afkomstig is uit een gevaarlijke regio, zijnde de provincie Wardak, hetgeen de bevoegde asielinstanties niet aannemelijk hebben beschouwd, kan verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de bevoegde instanties zich hier reeds over gebogen hebben. Evenmin toont ze aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij zich dient te begeven naar de provincie Wardak. Daarenboven wijst de Raad op de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Husseini v. Zweden, 13 oktober 2011, nr. 10611/09) waarin het hof overweegt dat er geen indicaties zijn dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig is dat de terugkeer van personen naar Afghanistan automatisch in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Verzoekende partij meent dat haar eventuele terugkeer naar Kaboel in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM en citeert uit rapporten waaruit blijkt dat de situatie aldaar ernstig is. Uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat het hof oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kaboel (EHRM, J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk, 20 december 2011, § 55; zie ook N. tegen Zweden, 20 juli 2010). In deze zaak heeft het Hof rekening gehouden met de actuele situatie in Afghanistan om te beoordelen of een verwijdering van een Afghaan naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM (§§ 53). Uit het arrest blijkt dat enkel in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij een reëel risico op onmenselijke behandeling bestaat louter door het feit dat een individu wordt blootgesteld aan dit geweld bij terugkeer, het Hof een schending van artikel 3 EVRM aanvaardt. Het Hof vervolgt dat: “there are no indications that the general situation of violence in Afghanistan, and in particular Kabul to where the applicant would be returned, is at present of sufficient intensity to create a real risk of ill-treatment simply by virtue of his being exposed to such violence on return.” Hoewel verzoekende partij in onderhavige zaak rapporten aanvoert waaruit blijkt dat de situatie in Kaboel te wensen overlaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij het blijkbaar niet nuttig achtte om, gelet op deze informatie en waarbij zij blijkbaar van mening is dat de situatie in Kaboel op korte tijd dermate gewijzigd is dat haar leven aldaar in gevaar is bij terugkeer, een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Deze eerste vaststelling doet al afbreuk aan de ernst van haar beweringen dat bij een terugkeer artikel 2 en 3 EVRM worden geschonden. Bovendien dient nog gesteld dat verzoekende partij

niet aantoont dat zij verplicht zou zijn in Kaboel te verblijven en dat zij in dezelfde situatie zal terechtkomen als de situatie van "internally displaced" personen zoals omschreven in het rapport van Amnesty International van 23 februari 2012."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26).

Op 12 juli 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 september 2012 uitdrukkelijk uitgenodigd haar belang bij huidig beroep uiteen te zetten, gelet op het feit dat zij reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is geworden, stelt de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan. Zij stelt zich de vraag naar waar zij moet terugkeren en als er al een terugkeer naar Kaboel wordt overwogen, dat nooit onderzocht is of er een intern vluchtmotief is. Zij stelt hieromtrent dat enkel in "*het UDN-arrest*" naar een oom in Kaboel wordt verwezen, hoewel de Raad in hetzelfde arrest ook stelt dat hij niet in de plaats van de verwerende partij mag treden. Zij voegt nog toe dat het onderzoek of zij bij de oom terecht kan niet in het kader van een nieuwe asielaanvraag gevoerd dient te worden, zoals in "*het UDN-arrest*" wordt gesuggereerd, maar dat de verwerende partij de verplichting heeft dit te onderzoeken. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat er wel degelijk een reële wil is haar uit te zetten (zij heeft twee maanden vastgezet) en ten slotte verwijst zij naar de stukken bij het verzoekschrift, waaruit blijkt dat de situatie in Kaboel desastreus is en dat er onzekerheid is aangaande de opvang bij de oom, waardoor zij hoogstwaarschijnlijk in een vluchtelingenkamp in Kaboel zal terechtkomen, waar zij geen toegang heeft tot essentiële hygiënische omstandigheden.

In de mate waarin het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 september 2012 de terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald Kaboel, betreft - dit naar de eigen verklaringen van de verzoekende partij, alsmede de bij het verzoekschrift gevoegde stukken betreffende de desastreuze situatie in Kaboel waarnaar zij te dezen verwijst -, alsook het onderzoek naar een intern vluchtalternatief, dient opgemerkt dat zij hierbij in het geheel voorbijgaat aan, noch ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar ingestelde beroep, dan wel deze weerlegt. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Er dient immers op geduid dat met het oog op de objectivering van een intern vluchtalternatief, het noodzakelijk is om een duidelijk zicht te verkrijgen op het gehele asielrelaas, niet enkel wat de waarachtigheid betreft van de feiten, maar ook wat de plaats en de omstandigheden betreft, terwijl in voormelde beschikking van 9 juli 2012 reeds werd benadrukt dat de asielinstanties, tot drie maal toe, grondig hebben geverifieerd of de verzoekende partij nood had aan een beschermingsstatus, doch hebben geoordeeld dat haar afkomst uit een gevaarlijke regio (zijnde de provincie Wardak) niet aannemelijk is. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verzoekende partij dient terug te keren naar een onveilige regio in Afghanistan, dan wel Kaboel of de provincie Wardak, noch dat zij gedwongen wordt zich naar dergelijke regio, dan wel Kaboel of de provincie Wardak, te begeven.

In de mate waarin de verzoekende partij bij haar betoog ter terechtzitting van 18 september 2012 vervolgens kritiek uit op de overweging in het "*UDN-arrest*" betreffende haar oom in Kaboel omdat de Raad in hetzelfde arrest ook stelt dat hij niet in de plaats van de verwerende partij mag treden en omdat het onderzoek of zij bij de oom terecht kan niet in het kader van een nieuwe asielaanvraag gevoerd dient te worden, zoals in "*het UDN-arrest*" wordt gesuggereerd, maar dat de verwerende partij de verplichting heeft dit te onderzoeken, dient opgemerkt dat de verzoekende partij hierbij kritiek uit op het arrest van de Raad van nr. 79 485 van 18 april 2012, terwijl zij te dien einde de cassatieprocedure bij de Raad van State dient aan te wenden en haar grieven in dit kader uiteen dient te zetten. Deze kritiek kan niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij tenslotte benadrukt dat er een reële wil bestaat haar uit te zetten, er onzekerheid is aangaande de opvang bij de oom en suggereert dat zij hoogstwaarschijnlijk in een vluchtelingenkamp in Kaboel zal terechtkomen, waar zij geen toegang heeft tot essentiële hygiënische omstandigheden, wijst de Raad er evenwel op dat de verzoekende partij hier slechts een hypothetisch,

onrechtstreeks belang aanvoert. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting van 18 september 2012 op generlei wijze aantoont dat zij, ondanks het feit dat haar reeds eerder, met name op 26 januari 2009, 15 juni 2010 en 21 november 2011, bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht en deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn geworden, toch belang zou hebben bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

De exceptie van de verwerende partij wordt in de aangegeven mate bijgetreden. De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN